

[Dyremose]

mentere, at der er et behov for at gennemføre disse lovforslag, og derfor er det endnu mere mærkværdigt at se den lovgivningsprocedure, som vi har været igennem. Fra vi havde første behandling her i salen den 25. marts og frem til og med den 22. maj, var udvalgsarbejdet præget af en meget lille interesse fra flertallets side. Det var stort set kun den borgerlige oppositions medlemmer, der stillede spørgsmål med henblik på at få belyst konsekvenserne af lovgivningen, hvorimod flertalspartierne ikke havde en tilsvarende interesse.

Så skete der omkring den 22. maj en hel del ting. For det første havde vi den første gennemgang af svar i udvalget. For det andet fik vi for første gang svar på de meget vægtige henvendelser, der var kommet fra en række organisationer. Henvendelserne var begyndt at komme allerede den 26. marts, og det var rimeligt at få svarene frem, således at vi i udvalget kunne stille supplerende spørgsmål omkring disse lovforslag. Men det var altså først den 22. maj, at svarene kom, og at aktivitetsniveauet blev hævet. Det blev hævet så meget, at ministeren pludselig bebudede 7 ændringsforslag, som viste sig at være baseret på, at der uden om udvalgets arbejde var indgået et forlig mellem S, SF og radikale – et forlig, der også var uden om det aktuelle forlig om den økonomiske politik mellem socialdemokratiet, radikale, kristeligt folkeparti og CD.

Nu fik lovmaskinen pludselig fart på, for nu var flertallet hjemme. Nu var det ligeegyldigt med de saglige indvendinger. Nu var det ikke nødvendigt at få belyst konsekvenserne. Nu skulle man have benyttet sig af den kendsgerning, at man havde flertallet.

Den senere procedure viser rent faktisk, at det er det, der er tilfældet – at man vil benytte sig af, at man nu havde skabt sig et flertal.

Fredag den 23. maj, altså dagen før pinse, var 4 af de store erhvervsorganisationer mødt op i en delegation – det var Arbejdsgiverforeningen, Industrirådet, Rederiforeningen og Grosserer-Societetet – og de fik på mødet den 23. maj udleveret de 7 ændringsforslag. Allerede tirsdag den 27. maj, det vil altså sige dagen efter pinse, havde de samme organisationer bedt om at få foretræde for udvalget igen, idet de havde en lang række bemærkninger til det nye forslag. Der var samme dag, den 27. maj, stillet et stort antal

spørgsmål fra udvalgets medlemmer med udgangspunkt i de besvarelser, vi havde gennemgået den 22. maj. Til trods for at der var en lang række uafklarede konsekvenser, gennemtrufede et lille, snævert flertal bestående af socialdemokratiet, radikale og SF, at der skulle afgives betænkning allerede fredag i samme uge, altså fredag den 30. maj, uanset om organisationerne kom med vægtige synspunkter, uanset om oppositionens spørgsmål afklarede, at konsekvenserne ikke var tilstrækkeligt belyst.

Det vil altså sige, at den reelle del af lovgivningsarbejdet – dér, hvor der for alvor kom gang i den politiske diskussion, dér, hvor der for alvor kom gang i spørgsmål og svar og dermed uddybning af konsekvenser – har været ca. en uge fra den 22. til den 30. De 2 måneder, som man kunne have brugt, hvis man virkelig ville belyse konsekvenserne og ville have en saglig, offentlig debat, har man ikke anvendt.

Jeg vil i denne forbindelse godt spørge det radikale venstre, om ikke man på dette punkt kan være lige så forarget, som hr. Bilgrav-Nielsen var det tidligere i dag i forbindelse med udbygningen af Kastrup lufthavn, hvor hr. Bilgrav-Nielsen på det radikale venstres vegne udtrykte forargelse over, at et stort antal af svarene først kom frem, umiddelbart før udvalget skulle afgive betænkning. Det er stort set det samme, vi har været udsat for i erhvervsudvalget. Dér har de radikale medlemmer altså været med til at gennemtrumfe, at der skulle afgives betænkning, inden de overhovedet kendte svarene.

Da dette lovforslag drejer sig om principper, og da der ikke er nogen som helst preserende grund til at gennemføre det i denne samling, er der ikke nogen rimelig grund til at haste et så vidtgående lovforslag igennem uden en rimelig procedure.

Det betænkelige i hastværket understreges også af de mange helt utilstrækkelige svar, som vi har fået i udvalget, og som jeg blot skal nævne nogle få eksempler på.

Ministeren argumenterede ved førstebehandling ved at henvise til de vidtgående regler vedrørende det europæiske selskab i det direktivforslag, der for øjeblikket forhandles i EF, men som ministeren selv i en af besvarelserne har sagt sandsynligvis ligger op til 5 år ud i fremtiden. Da ministeren nu havde argumenteret ved at henvise til dette